

text: dr. arh. Ana Maria DABIJA

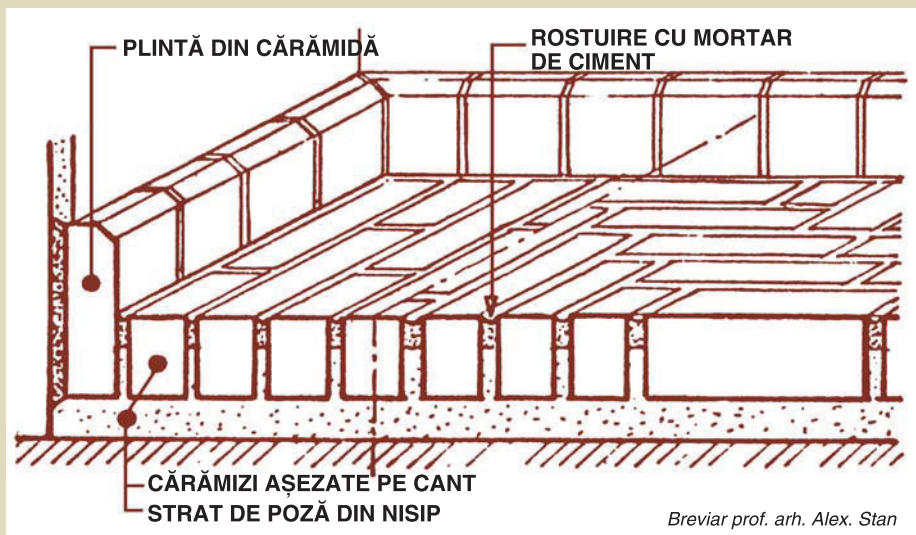
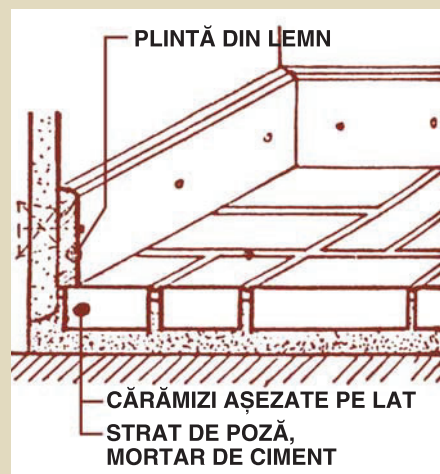

CE DALAJ ALEGEM? (2)

Dacă avem de-a face cu **cărămidă**, material utilizat și pentru realizarea stratului de uzură al unor pardoseli exterioare rustice, atunci când se așează cărămida „în picioare” este suficient să fie încastrată în nisip; nu există riscul ca aceasta să fie smulșă de utilizatorul care pășește pe pardoseală (vandalismul și reaua voință nu se pun...). Dacă așezăm cărămida „pe lat”, este obligatoriu ca aceasta să fie pozată în mortar, deoarece chiar dacă ea are o grosime relativ mare (prin comparație cu a altor materiale de pardoseală), piesele sunt relativ mici și se pot disloca. Nemaivorbind că apa care îngheață în spațiul de sub cărămidă ar arunca practic piesele din pozițiile lor. Desigur, nu este vorba despre cărămida clasică. Este nevoie de cărămidă dublu presată, mult mai compactă decât cea utilizată pentru zidărie.

Rosturile la suprafața stratului de uzură se închid. Nu se lasă nisipul la față, din motive lesne de înțeles: va fi spălat sau purtat de vânt și, în timp, va dispărea de fapt stratul de poză cu totul. Dacă pozăm (așezăm) cărămida pe mortar, trebuie să mai ținem seama de un aspect: mortarul are altă rezistență la uzură decât cărămida (este mult mai rezistent). Ar trebui ca închiderea cu mortar să aibă rosturi adâncite, ca să contracareze uzura diferită a materialelor. Dacă nu se ia această măsură, este mare probabilitatea ca în timp nu foarte îndelungat cărămida să se „mănânce”, iar mortarul să rămână deasupra, formând nervuri de forma conturului cărămizilor. Mai rezistente decât cărămida sunt dalele din **beton presat**. Deja discutăm de rezistență mecanică comparabilă între acestea și mortarul pentru rostui-

Breviar prof. arh. Alex. Stan

finisaje

re. Spre deosebire de cărămidă, care are forma prismatică, dalele din beton au marginile dințate. Această geometrie permite într-un fel „agățarea” mai multor dale unele de altele, astfel încât în-

Acest tip de soluție se utilizează pentru alei pietonale și promenade prin toată Europa, fiind pe cât de simplu de montat, pe atât de ieftin (nisipul este evident mai ieftin decât mortarul).

treaga suprafață lucrează unitar. Nu mai este necesară așezarea pe pat de mortar a dalelor, ci pe nisip. Chiar și rosturile, fiind șicanate, pot fi închise cu nisip. Pentru a fi cât se poate de compact, nisipul se udă și se bate, pentru ca aerul dintre granule să fie dislocuit cu apă și deci să fie stabil.

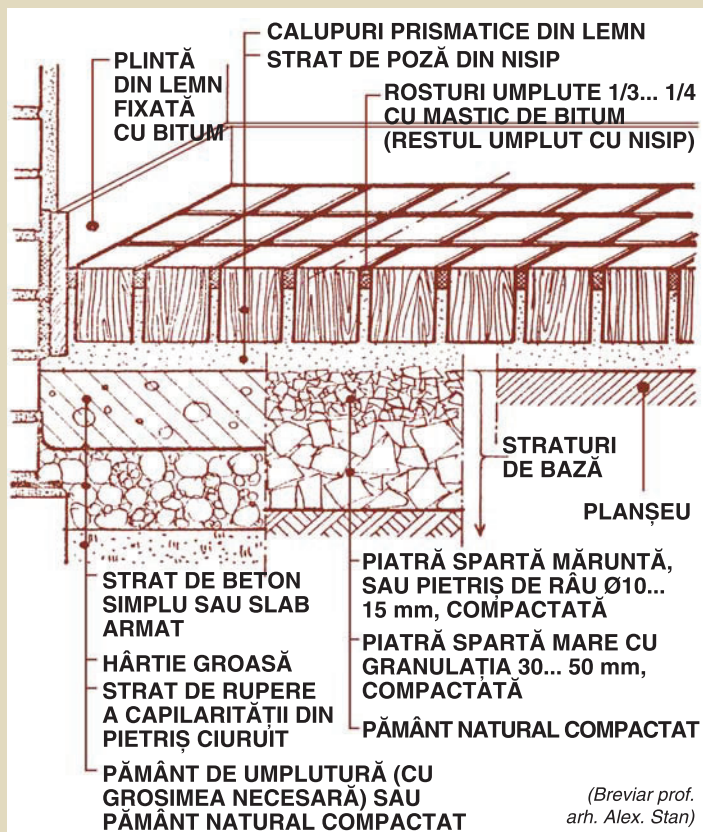

Fiind la exterior, trebuie să se ia aceleași măsuri asigurătorii despre care tot pomenim în revistă: rosturi de dilatare, închise cu chituri elastice, care să permită mișcarea câmpurilor de dale fără să iasă din plan. Nu putem să nu amintim o pardoseală

exterioară de-a dreptul romantică. Ea a dat numele unei căi: Calea Victoriei de astăzi este... Podul Mogoșoaiei de acum două sute de ani. Se pare că mai există încă piese originale din celebra cale a Bucureștiului de altădată, păstrate în muzee. Se numea „pod” pentru că era

ridicat de la pământ cu calupuri de lemn, de circa 10 cm înălțime, îngropate în nisip. Rosturile dintre calupuri sunt umplute cu bitum (un chit elastic ieftin). Pentru a întârzia putrezirea lemnului, evident că și calupurile de lemn au fost tratate, cu mijloacele tradiționale ale perioadei.

Astfel de pardoseli exterioare ar fi extrem de scumpe astăzi, având în vedere cantitatea și costul materialului lemnos. ■

(Breviar prof. arh. Alex. Stan)

